

Ояндаи Амрико ва 18 июли 2020 - Рақами Ҳафт

Камонварон

Jeff Pippenger

2023-09-25

Мо дар мақолаи нави «бори водии рӯё»-и Ишаё бисту ду-ро баррасӣ кардем. Дар он ҷо мо «водии рӯё»-ро ҳамчун рамзи ҷуғрофии фарқият миёни Лаъудикиён ва Филадельфиён дар «рӯзҳои охир» муайян намудем. Он ҷӣ бокираҳои аблаҳи Лаъудикиро барои оташҳои ҳалокат ба бастаҳо мебастан, «камонварон» буданд. Камонварони нубуввати китобӣ намоёндаи Ислом мебошанд.

Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Аз боиси он писар ва аз боиси канизаат дар назари ту саҳт нанамояд; дар ҳар он ҷи Сорра ба ту гуфтааст, ба овози вай гӯш деҳ, зеро ки дар Исҳок насли ту хонда хоҳад шуд. Ва инчунин аз писари каниз ҳам қавме ба вучуд хоҳам овард, зеро ки ӯ низ аз насли туст». Ва Иброҳим субҳи барвақт бархост, нон ва машки обе гирифта, онҳоро ба Ҳочар дод, бар китфи вай ниҳода, ва кӯдакро низ супурда, ӯро равона кард; ва ӯ рафта, дар биёбони Беэр-Шобаъ саргардон гашт. Ва об дар машк тамои шуд, ва ӯ кӯдакро зери яке аз буттаҳо андохт. Ва рафта, дар муқобили ӯ ба масофаи дуртаре, ба қадри як тири камон, нишаст; зеро гуфт: «Марги кӯдакро набинам». Ва дар муқобили ӯ нишаста, овози худро баланд кард ва гирифт. Ва Худо овози писарро шунид; ва фариштаи Худо аз осмон Ҳочарро нидо карда, ба вай гуфт: «Эй Ҳочар, тӯро ҷӣ шудааст? Натарс, зеро Худо овози писарро дар ҳамон ҷое ки ҳаст, шунидааст. Барҳез, писарро бардор ва бо дасти худ ӯро нигоҳ дор, зеро Ман ӯро ба қавми бузурге табдил хоҳам дод». Ва Худо чашмони ӯро кушод, ва ӯ ҷоҳи обсро дид; ва рафта, машкро аз об пур кард ва ба писар нӯшонид. Ва Худо бо он писар буд; ва ӯ бузург шуд, ва дар биёбон сокин гашт, ва камондозе гардид. Ҳастӣ 21:12–21.

Исмоил, писари Ҳочар, мебоист падари миллати Ислом гардад ва ӯ ҳамчун «камонвар» муаррифӣ шудааст. Аввалин зикри Исмоил нақши ӯро дар пешгунии Китоби Муқаддас муайян мекунад.

Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ту ҳомиладор ҳастӣ, ва писаре хоҳӣ зоид, ва ӯро Исмоил хоҳӣ номид; зеро ки Худованд мусибати тӯро шунидааст. Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар кас хоҳад буд, ва дасти ҳар кас бар зидди ӯ; ва ӯ дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд». Ҳастӣ 16:11, 12.

Миллати Ислом «зидди ҳар кас» хоҳад буд, ва «дасти ҳар кас» «зидди ӯ» хоҳад буд. Калимае, ки ҳамчун «ваҳшӣ» тарҷума шудааст, ҳамон хари ваҳшии арабист; бинобар ин, аз ҳамон оғоз, Исмоил ҳамчун рамзи нубувват бо «оилаи асп» вобаста гардонда мешавад, ва ӯ ҳамаи миллатҳои ҷаҳонро бар зидди миллати худ ҷамъ хоҳад овард.

Миллериён муайян карданд, ки се войи Ваҳй боби нӯҳ таърихи нубуввати Исломо ифода менамоянд, ва бо ин кор онҳо Исломо бар ҳар ду чадвали муқаддаси Ҳабаққуқ ба сурати асп тасвир карданд. Он чадвалҳо «ба дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буданд» ва дар Ҳабаққуқ боби ду дар бораи онҳо пешгӯӣ гардида буд. Рад кардани ҳақиқат, ки Исломо бо се войи Ваҳй боби ҳашт ва ояти сиздаҳ ифода шудааст, баробари рад кардани Рӯҳи Нубувват ва Ҳабаққуқ аст. Ин рад кардани ҳам Китоби Муқаддас ва ҳам Рӯҳи Нубувват аст.

Ва ман нигаристам, ва овози фариштаеро шунидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва бо овози баланд мегуфт: Вой, вой, вой бар сокинони замин, аз барои дигар овозҳои карнаи он се фариштае, ки ҳанӯз бояд бинавозанд! Ваҳй 8:13.

Рад кардани ҳақиқат маъноӣ ба оташҳои ҳалокат баста шуданро дорад, ва адвентизм радкунии тадриҷии ҳақиқатро дар соли 1863 оғоз намуд. Исломо он масъалаест, ки дар вақти войи сеюм ҳамаи халқҳои ҷаҳонро ба ҳам меоварад. Ин ягонагӣ 11 сентябри соли 2001 нишон дода шуд, ки он, ҳамчун аввалин аломати роҳи ҳафт раъду барқ, ҳамчунин бояд аломати охири роҳи ҳафт раъду барқро ифода намояд. Аломати охири роҳи ҳафт раъду барқ дар «рӯзҳои охир» қонуни якшанбе аст; он гоҳ войи сеюм ба зудӣ фаро мерасад. Қуввае, ки халқҳоро ба ҳашм меоварад, Исломо аст, ва дар рӯзҳои охир Исломо 11 сентябри соли 2001 халқҳоро ба ҳашм овард, аммо онҳо ҳамзамон «маҳдуд нигоҳ дошта шуданд». Дар он вақт борони охирон пеш аз рехтани комил, ки ҳангоми он ки арӯс худро омода месозад ба вуқӯъ мепайвандад, ба пошидан оғоз намуд.

«Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом мерасад, мусибат бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ғзаб хоҳанд омад, вале боздошта хоҳанд шуд, то ки ба кори фариштаи сеюм монев нагарданд. Дар он вақт “борони охир”, ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае устувор биистанд, вақте ки ҳафт балои охирин рехта хоҳанд шуд». Early Writings, 85.

11 сентябри соли 2001 доварии зиндагон оғоз ёфт, халқҳо аз ҳамлаи исломо бар зидди Иёлоти Муттаҳида ба ғзаб омаданд ва борони охирин ба боридаи оғоз кард. Доварӣ аз хонаи Худо оғоз меёбад ва доварии хонаи Худо дар бӯҳрони қонуни якшанбе ба поён мерасад, сипас доварии рамаи дигари Худо оғоз меёбад. Дар ин ҳақиқати басо муҳим чизҳои бисёре дар бар гирифта шудаанд, аммо ин ҳақиқатҳо дар силсилаи «Чадвалҳои Ҳабаққуқ» ба ҳубӣ ҳуҷҷатгузорӣ шудаанд. Муҳим буд, ки ин чизҳо дар ҳамин ҷо, дар ин мақола, пеш аз он ки ба ривояти боби ёздаҳуми Ваҳй бозгардем, оварда шаванд.

Ва дар ҳамоно соат зилзилаи бузурге рӯй дод, ва даҳяки шаҳр фурӯ рехт, ва дар он зилзила аз одамон ҳафт ҳазор кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтоданд ва Худои осмонро ҷалол доданд. Войи дуҷум гузашт; ва инак, войи сеюм ба зудӣ меояд. Ваҳй 11:13, 14.

«Зилзилаи бузург», ки сарнагун шудани миллати Фаронсаро дар Инкилоби Фаронса нишонгузорӣ намуд, сарнагун шудани Иёлоти Муттаҳидаро ҳангоми қонуни якшанбе ифода мекунад. Ба муртадии миллӣ бояд ҳаробии миллӣ пайравӣ намояд, ва ҳангоме ки Иёлоти

Муттаҳида хароб гардад, тамоми замин то умқи бунёди худ ба ларза хоҳад омад; бинобар ин рамзи «зилзила». Дар он вақт «войи сеюм ба зудӣ меояд». Ислом дар ду чадвали муқаддас ҳамчун войи якум ва дуюми Ваҳй боби нуҳ муаррифӣ шудааст, ва агар войи якум Ислом бошад ва войи дуюм Ислом бошад, пас войи сеюм низ бояд Ислом бошад, зеро бар шаҳодати ду нафар ҳар чизе собит мегардад. Иёлоти Муттаҳида дар вақти қонуни якшанбе бори дигар аз ҷониби Ислом зарба хоҳад хӯрд.

Дар бораи водии устухонҳои Ҳизқиёл сухан ронда, хоҳар Уайт чунин менависад.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки ба сурати аспӣ хашмгине тасвир шудааст, ки меҳодад худро раҳо карда, бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ харобӣ ва марг оварад.

«Оё мо дар ҳуди лаби олами абадӣ ҳама ҳама рафта? Оё мо кунд ва сард ва мурда ҳама буд? Оҳ, кош дар калосоҳии мо Рӯҳ ва нафаси Худо ба қавми Ў дамида мешуд, то онҳо бар пойҳои худ истода, зиндагӣ кунанд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст ва дарвоза низ танг. Аммо чун аз дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он бе ҳададу қаноат аст». Manuscript Releases, ҷилди 20, 217.

Паёми «чор бод», ки ду пайғамбари Ваҳй боби ёздаҳро бармеҳезонад, ҳамон паёми аспӣ хашмгине нубуввати Китоби Муқаддас аст, чунон ки дар саросари шаҳодати китобӣ тасвир шудааст, вале ҳамчунин ба таври аён бар ду лавҳи муқаддаси Ҳабаққуқ намоёнда шудааст. Паёме, ки Илос ва Мӯсо бар по меоварад, ҳамон паёми войи сеюм аст, ки зуд пас аз бар по хестани онҳо меояд; зеро вақте ки қонуни якшанбе фаро мерасад ва Ислом бори дигар зарба мезанад, Мӯсо ва Илос ҳамчун байрақ барои халқҳо боло бардошта мешаванд.

Войи сеюми Ислом ҳамчунин қарнаӣ ҳафтум аст. Оғози навохтани қарнаӣ ҳафтум 22 октябри соли 1844 буд, вақте ки доварӣ оғоз ёфт.

Лекин дар айёми овози фариштаи ҳафтум, ҳангоме ки Ў ба навохтан оғоз намояд, сирри Худо ба анҷом хоҳад расид, чунон ки Ў ба бандагони Худ — пайғамбарон — башорат додааст. Ваҳй 10:7.

«рӯзҳои овози фариштаи ҳафтум» рӯзҳои доварии таҳқиқотист, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт. Он гоҳ доварии мурдагон оғоз гардид. Ҳамин ки войи сеюм ба зудӣ фаро мерасад, навохтани қарнаӣ ҳафтум боз нишон дода мешавад. Ин навохтан оғози доварии таҳқиқотӣ нест, балки анҷоми доварии ҳонаи Худо ва оғози доварии рамаи дигари Худост.

Ва фариштаи ҳафтум қарнаӣ навохт; ва дар осмон овозҳои бузург бархостанд, ки меғуфтанд: Салтанатҳои ин ҷаҳон салтанатҳои Худованди мо ва Масеҳи Ў гардидаанд; ва Ў то абадулобод подшоҳӣ хоҳад кард. Ва он бисту чор пирон, ки пеши Худо бар тахтҳои худ нишаста буданд, бар рӯйҳои худ афтада, Худоро сачда карданд, ва гуфтанд: Туро шукр меғӯем, эй Худованди Худои Қодири Мутлақ, ки ҳастӣ, ва будӣ, ва меояд; зеро ки Ту қудрати бузурги Худо ба даст гирифта, подшоҳӣ намудай. Ваҳй 11:15–17.

«Рози Худо» ин аст Масеҳ дар мо, умеди ҷалол, ки дар он давраи замонӣ ба анҷом мерасад, вақте ки Мӯсо ва Илос ба по меҳезанд ва ба василаи паёме аз Қаломи Худо, ки Исломо

муайян месозад, эҳё карда мешаванд. Агар паём пазируфта шавад, он ҷонеро барои анбори осмонӣ мебандад; аммо барои онҳое ки паёмо рад мекунад, он паёми камонварони Ислом аст, ки онҳоро дар бастаҳо мебанданд, то дар оташҳои ҳалокат сӯхта шаванд. Паёми карнаи ҳафтум яксаду чилу чор ҳазорро пеш аз он ки онҳо ҳамчун парча мебарофта шаванд, то рамаи дигари Худоро биёваранд, мӯҳр мекунад. Он ду пайғамбари эҳёшуда бояд аввал мӯҳр карда шаванд, пеш аз он ки ҷаҳон огоҳ карда шавад.

«Кори Рӯҳи Муқаддас ин аст, ки ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, дар бораи адолат ва дар бораи доварӣ муътақид созад. Ҷаҳонро танҳо он гоҳ метавон хушдор дод, ки бубинад: онҳое ки ба ҳақиқат имон доранд, ба воситаи ҳақиқат муқаддас гардонида шуда, бар асоси усулҳои баланди муқаддас амал мекунад ва ба маънои оливу рафеъ хати ҷудоиро миёни онҳое ки аҳкоми Худоро риоя мекунад ва онҳое ки онҳоро зерӣ по лағадкӯб менамоянд, нишон медиҳанд. Муқаддасгардонии Рӯҳ фарқи миёни онҳое ки мӯҳри Худоро доранд ва онҳое ки рӯзи истироҳати қалбакиро риоя мекунад, ошкор месозад. Вақте ки имтиҳон фаро расад, ба таври возеҳ маълум хоҳад шуд, ки нишони ҳайвон чист. Он риояи рӯзи якшанбе аст. Онҳое ки пас аз шунидани ҳақиқат, ҳамчунон ин рӯзро муқаддас меҳисобанд, имзои он марди гуноҳро бар худ доранд, ки гумон дошт замонҳо ва шариятро тағйир диҳад. Bible Training School, December 1, 1903.»

Ҳангоме ки саду ҷиҳилу чор ҳазор ҳамчун парча мебароид барои халқҳо боло бурда шаванд, халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад. Қуввате, ки дар пешгӯии Китоби Муқаддас халқҳоро ба ғазаб меоварад, Ислом аст. Ислом дар замони қонуни якшанбе боз ба Иёлоти Муттаҳида зарба хоҳад зад.

Ва халқҳо ба ғазаб омаданд, ва ҳашми Ту фаро расид, ва вақти мурдагонӣ, ки доварӣ карда шаванд, ва то ки музд диҳӣ ба бандагонии Худ—анбиё, ва ба муқаддасон, ва ба онҳое ки аз номи Ту метарсанд, хурду бузург; ва нобуд соӣ онҳоеро, ки заминро нобуд месозанд. Ва маъбади Худо дар осмон кушода шуд, ва дар маъбади Ё сандуқи аҳди Ё дида шуд; ва барқҳо, ва овозҳо, ва раъдҳо, ва заминҷунбӣ, ва жолаи бузург ба амал омаданд. Ваҳй 11:18, 19.

Баъд аз ин силсилаи воқеаҳои нубувватӣ, Юҳанно калисоро, ки бояд парчам бошанд, пешкаш мекунад.

Ва дар осмон аломати бузурге зоҳир шуд: зане, ки офтобро дар бар дошт, ва моҳи зерӣ пойҳояш буд, ва бар сари вай тоҷе аз дувоздаҳ ситора. Ва ӯ ҳомиладор буда, аз дарди зоиш фарёд мекашид ва азоб мекашид, то ки бизояд. Ваҳй 12:1.

Дар ин ҷо калисое тасвир шудааст, ки кушта шуд, поймол гардид, эҳё шуд, ва баъд аз он ба осмон бардошта мешавад, дар ҳоле ки парчами Худо бо ҷалоли офтоб медурахшад. Онҳо бар моҳ истодаанд, ки сояи дувоздаҳ ситораро бар тоҷи онҳо ифода мекунад. Ин соя дувоздаҳ қабिलाи Исроили қадим аст, ки намуна ва инъикоси дувоздаҳ шоғирд буданд, ки он дувоздаҳ ситораи тоҷи вай мебошанд. Оғози Исроили қадим дар ин тасвир анҷоми Исроили қадимро ифода мекунад.

Зан ҳозир аст кӯдакero ба дунё оварад, ки таваллуди Масеҳро дар анҷоми Исроили қадим муайян мекунад, вале акнун таваллуди ғайрияхудӣero ифода менамояд, ки аз Бобил берун меоянд ва ба саду чилу чор ҳазор мепайванданд. Ҳамин ки Илёс ва Мусо ҳамчун парчам барафрошта мешаванд, вай рамаи дигари Худоро ба дунё меорад, ки ба он парчам ҷавоб хоҳанд дод.

«Ҷаҳонро фақат метавон хушдор дод» ба воситаи дидани он ки яксаду чилу чор ҳазор ҳамчун нишонае дар айёми бӯҳроне, ки аз қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад, барафрошта мешаванд. Онҳое ки аз Бобил берун меоянд ва бо яксаду чилу чор ҳазор меистанд, ҳамчун анбӯҳи бузург тасвир шудаанд. Ин ду гурӯҳ, ки дар Ваҳй боби ҳафт ҷой гирифтаанд, дар кӯҳи Тағйири Ҳайат ба воситаи Мусо ва Илёс муаррифӣ шудаанд, ва калисои зафарманди Худо, ки эҳё гардида, ҳамчун нишонае барафрошта мешавад, бо рамаи дигари Худо, ки дар он вақти ниҳони бӯҳрон ханӯз дар Бобил мебошанд, якҷо мегардад.

Каломи Худовандро бишнавед, эй шумо, ки аз каломи Ё меларzed; бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доштанд ва шуморо ба хотири номи Ман ронда буданд, гуфтанд: «Бигзор Худованд ҷалол ёбад». Аммо Ё барои шодии шумо зоҳир хоҳад шуд, ва онҳо хичил хоҳанд гашт. Овози ғалоғулае аз шаҳр, овозе аз маъбад, овози Худованд, ки ба душманони Худ подош медиҳад. Пеш аз он ки дардҳои зоиш бар вай ояд, вай таваллуд кард; пеш аз он ки дарди вай фаро расад, вай писарчае зоид. Кӣ чунин чизеро шунیداаст? кӣ монанди инҳоро дидааст? Оё замин дар як рӯз ба зоиш оварда мешавад? ё қавме дар як лаҳза таваллуд меёбад? Зеро чун Сион дард кашид, фарзандони худро зоид. Оё Ман ба таваллуд бирасонам ва таваллуд накунонам? мегӯяд Худованд. Оё Ман таваллуд кунонам ва раҳмро бубандам? мегӯяд Худои ту. Бо Ерусалим шодӣ кунед ва бо вай хурсанд бошед, эй ҳамаи шумо, ки вайро дӯст медоред; бо вай аз шодӣ шодмонӣ намоед, эй ҳамаи шумо, ки барои вай мотам мегиред; то ки аз пистонҳои тасаллиҳои вай бихӯред ва сер шавед; то ки бинӯшед ва аз фаровонии ҷалоли вай лаззат баред. Зеро Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман осоишро мисли дарё ба вай равона хоҳам кард, ва ҷалоли халқҳоро мисли ҷӯйи лабрес; он гоҳ шумо хоҳед макид, бар паҳлӯҳои вай бардошта хоҳед шуд, ва бар зонҳои вай навозиш хоҳед ёфт. Чунон ки модар касеро тасалли медиҳад, Ман низ шуморо тасалли хоҳам дод; ва шумо дар Ерусалим тасалли хоҳед ёфт. Ва ҳангоме ки инро бубинед, дили шумо шод хоҳад шуд, ва устухонҳои шумо мисли алаф нашъунамо хоҳад кард; ва дасти Худованд нисбати бандагонаш маълум хоҳад шуд, ва ғазаби Ё нисбати душманонаш». Ишаё 66:5–14.

Онҳое ки ҳангоми ба осмон сууд карданашон тавлид меёбанд, ҳамон касонеанд, ки аз ҷониби бародарони худ, ки аз онҳо нафрат доштанд, ронда шудаанд. Бародарони онҳо, ки аз онҳо нафрат доштанд ва аз марги онҳо шодӣ мекарданд, ҳамон касонеанд, ки мегӯянд яҳудӣ ҳастанд, вале нестанд. Онҳо аз куништгоҳи Шайтонанд, ки ба таври нубувватӣ назди пойҳои парчае, ки аз «рондашудагони Исроил» иборат аст, сачда хоҳанд кард.

Ва Ё барои халқҳо аломате барпо хоҳад кард, ва рондашудагони Исроилро ҷамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яҳудоро аз чор гӯшаи замин гирд хоҳад овард. Ишаё 11:12.

«Ту гумон мекуни, ки онҳое ки пеши пойҳои муқаддасон сачда мекунанд (Ваҳй 3:9), ниҳоят наҷот хоҳанд ёфт. Дар ин ҷо ман бояд бо ту ихтилоф намоям; зеро Худо ба ман нишон дод, ки ин гурӯҳ адвентистони эътирофкунанда буданд, ки аз имон баргашта буданд, ва “Писари Худоро барои худ боз маслуб намуда, Ёро ба расвоии ошкор дучор карданд.” Ва дар “соати озмоиш”, ки ҳанӯз бояд биёяд, то ҳислати ҳақиқии ҳар касро ошкор созад, онҳо хоҳанд донист, ки абадан гум шудаанд, ва аз азоби рӯҳ фаро гирифта шуда, пеши пойҳои муқаддасон сачда хоҳанд кард.» Word to the Little Flock, 12.

Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд.